

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **PRONTO AUTOSALON, spol. s.r.o.**, IČ 49609262, se sídlem ve Frýdku-Místku, Frýdlantská 2150, zastoupeného Ing.Petrem Páclem, CSc., bytem ve Frýdku-Místku, E.Destinové 97, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj**, se sídlem v Praze 1, Staroměstské náměstí 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 26.8.2010, č.j.: MSK 126783/2010, sp.zn. ÚPS/32185/2010/Kol/330 A10,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městskému soudu v Praze dne 26.7.2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj (dále též žalovaného správního úřadu) ze dne 26.8.2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a kultury, ze dne 7.2.2011. Uvedeným rozhodnutím byl zrušen výrok rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010, č.j. MMFM 116731/2000, o vyloučení odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí ze dne 3.3.2010, č.j.: MMFM 15771/2010, kterým bylo vydáno stavební povolení pro stavbu „Novostavba autosalonu Pronto Camper“ na pozemcích, uvedených v písemném vyhotovení rozhodnutí, to vše v katastrálním území Místek a věc byla tomuto stavebnímu úřadu vrácena, jakož i zrušil pod bodem II výrok B rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010, jímž byl vyloučen odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí stavebního

úřadu ze dne 7.9.2010 s odůvodněním, že účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastávají zpětně ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě namítl, že stavební povolení na novostavbu autosalonu Pronto Camper pro prodej a servis obytných aut bylo vydáno dne 3.3.2010 a nabylo právní moci dne 24.3.2010. Majitelky rodinných domků a přilehlých zahrad, nepřímo sousedících s pozemky stavby, které nebyly stavebním úřadem označeny za účastnice řízení, podaly stížnost a žádost o přezkum ke krajskému úřadu. Krajský úřad posoudil jejich stížnost jako odvolání opomenutého účastníka řízení podle ustanovení § 84 odst.1 správního řádu a vrátil spis k provedení procesního úkonu stavebnímu úřadu. V důsledku této skutečnosti v oznámení o vrácení předaného spisu k provedení procesního úkonu správní úřad uvedl, že stavební povolení dosud nenabylo právní moci a stavební úřad se vyzývá k vydání výzvy o bezodkladném zastavení prací na stavbě do doby, než bude vydáno pravomocné rozhodnutí o odvolání. Rozhodnutí bylo vydáno dne 26.8.2010 a nabylo právní moci dne 3.9.2010. Krajský úřad zrušil stavební povolení a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání se závazným právním názorem, jímž byl stavební úřad dále vázán. Krajský úřad konstatoval, že stavební úřad jednotlivě požadavky ustanovení § 111 stavebního zákona přezkoumatelným způsobem neposoudil, přičemž bylo zjištěno, že tyto předpoklady, za nichž lze vydat stavební povolení, v dané věci splněny nebyly. Konkrétně správní úřad uvedl, že projektová dokumentace, ověřená ve stavebním řízení, vydanému územnímu souhlasu neodpovídá, pokud jde o vsakovací modul, pokud jde o pozemek č. 3341/8, který nebyl uveden ve výčtu pozemků, dotčených stavbou, pokud jde o délku splaškové kanalizace, která měla být předepsána v délce 53 metrů.

K tomu žalobce v podané žalobě namítl, že krajský úřad neprokázal rozpor projektové dokumentace s dikcí ustanovení § 111 odst.1 písm.a) stavebního zákona, přičemž nesplnil povinnost ověřit, zda projektová dokumentace je úplná, přehledná a byla zpracována oprávněnou osobou a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu. Krajský úřad vytkl stavebnímu úřadu, že ve stavebním povolení pouze uvedl, že projektová dokumentace splňuje technické požadavky na stavby, projektant i stavební úřad zvolili k otázce uplatnění těchto požadavků zcela formální přístup a jejich skutečným obsahem se vůbec nezabývali. Tyto námítky se týkají především určení potřebného počtu parkovacích míst podle ČSN 736110 a jejich řešení, dále skutečnosti, že stavba obsahuje pobytové místnosti a proto mělo být prokázáno splnění požadavků, uvedených v ustanovení § 11 vyhlášky č. 268/2009 Sb. na denní a umělé osvětlení, větrání a vytápění a údajně nebylo rovněž prokázáno splnění požadavků ustanovení § 16 téže vyhlášky ohledně úspory energie a tepelné ochrany. Rovněž nebyl stanoven radonový index pozemku, pouze v dokumentaci správní úřad zjistil, že je bez dalšího zdůvodnění uvedeno, že měření radonu není nutné.

K uvedenému žalobce namítl, že v projektu sice chyběl průkaz energetické náročnosti, avšak nelze souhlasit s tím, že nebyla splněna dílčí ustanovení § 111 odst.b) stavebního zákona, protože projektová dokumentace je úplná, přehledná, byla zpracována oprávněnou osobou a jsou odpovídajícím způsobem vyřešeny obecné požadavky na výstavbu. Žalobce má za to, že rovněž předložené podklady zcela vyhovují požadavkům, uplatněným dotčenými orgány, přičemž žalobce se neztotožnil s tím, že krajský úřad za zásadní vadu řízení považoval způsob, jakým se stavební úřad vypořádal s povinností jednat v řízení s odpovídajícím okruhem účastníků. K důvodům tvrzení, že je nezpochybnitelně prokázáno, že odvolatelky v žádném případě nemohou být dotčeny stavbou na svých právech, žalobce v podané žalobě ještě uvedl, že projekt obsahuje studii zastínění, oslunění a osvětlení, je v něm dostatečně vysvětleno, že žádná prašnost ani hluk stavbou ani budoucím provozem

vznikat nebude a že v řízení o dodatečném stavebním povolení bylo uděleno dosud nepravomocné dodatečné stavební povolení, přičemž obě odvolatelky již nikdy v průběhu dalšího řízení nepoužily argumentaci tvrzením, že stavbou jsou dotčena jejich vlastnická práva, protože jsou si dobře vědomy, že tomu tak není.

Žalobce rovněž namítl, že napadené rozhodnutí bylo pro žalobce nepředvídatelné, neboť odvolací správní úřad neumožnil žalobci obranu, pokud nevěděl, že se má bránit proto, že krajský úřad rozhodne tak, že žalobce poškodí, přestože sám nic nezavinil. Krajský úřad má zcela odlišný názor na práva stavebníka, nabytá v dobré víře, pokud tvrdí, že zájem na ochraně práv takto nabytých nemůže zhojit nezákonnost postupu stavebního úřadu v dané věci, aniž by tento svůj názor jakkoli zdůvodnil, přestože byl rozhodující pro rozhodnutí o zrušení stavebního povolení. Rozhodnutí krajského úřadu velmi zásadně poškodilo žalobce v jeho dobré víře, je viditelné, že neproporcionalita újmy stavebníka v dobré víře vůči újmě ostatních účastníků a státu, které jsou nulové, je nesporná. Žalobce dostatečně prokázal, že stavební úřad nepochybil, pokud posoudil, že podklady pro rozhodnutí o udělení stavebního povolení odpovídaly zákonu ve smyslu ustanovení § 111 stavebního zákona a prokázaly, že odvolatelky nejsou účastnicemi řízení. Proto žalobce považuje rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu o zrušení stavebního povolení za nezákonné.

Pokud jde o výrok napadeného rozhodnutí, týkající se zrušení odkladného účinku odvolání, má žalobce za to, že správní orgán je povinen vyloučit odkladný účinek odvolání v případě, že o to požádá účastník řízení. Žádosti musí vyhovět, pokud by tím však vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu, pak tak neučiní. V daném případě by nevznikla újma nikomu jinému než žalobci. Podle názoru žalobce musí správní úřad žádosti vyhovět pravomocně, tedy rozhodnutím, které je schopno nabýt právní moci, jinak by bylo vydání takového rozhodnutí nicotné. Žalobce je přesvědčen o tom, že správní úřady jak rozhodnutím o zrušení stavebního povolení, tak i zrušením rozhodnutí o odkladném účinku odvolání porušily zákon, nepřihlédly k ochraně práv účastníka, nabytých v dobré víře, který se stal, ač nevinen, jediným účastníkem řízení, jehož práva byla velmi citelně dotčena a vznikla mu tak škoda v řádu milionů korun.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 7.10.2011 vyplývá, že žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl:

Ustanovení § 7 odst.2 správního řádu definuje, co se rozumí vydáním rozhodnutí, tzn., jakým okamžikem končí etapa správního řízení na úrovni správního úřadu, který rozhodnutí vydává. Vydáním rozhodnutí krajského úřadu dne 26.8.2010 bylo odvolací řízení, vedené na podkladě odvolání proti stavebnímu povolení, ukončeno. Rozhodnutí krajského úřadu nabylo právní moci dnem 3.9.2010. Podle doručenek, založených ve spise, obdržel stavební úřad rozhodnutí krajského úřadu prostřednictvím datové schránky dne 25.8.2010 a pochybil, když postupoval tak, že rozhodnutím ze dne 7.9.2010 rozhodl s odkazem na ustanovení § 84 odst.3 správního řádu o vyloučení odkladného účinku odvolání proti stavebnímu povolení, neboť v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu již bylo odvolací řízení ukončeno pravomocným rozhodnutím.

Ze znění ustanovení § 85 odst.2 písm.c) správního řádu vyplývá, že správní úřad má možnost a nikoli povinnost žádosti účastníka řízení o odkladný účinek odvolání vyhovět. V daném případě nebyly dány důvody pro vyloučení odkladného účinku odvolání.

Předmětné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010 o vyloučení odkladného účinku odvolání proti stavebnímu povolení bylo skutečně vydáno v době, kdy již stavební povolení neexistovalo. Citované rozhodnutí stavebního úřadu tak nebylo způsobilé vyvolat žádné účinky a tudíž nezaložilo účastníkům řízení žádná práva. Proto nebylo nutno v předmětném zkráceném přezkumném řízení zabývat se otázkou ochrany práv účastníků, nabytých v dobré víře.

Závěrem svého vyjádření žalovaný správní úřad odkázal v podrobnostech na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu, vydaného ve zkráceném přezkumném řízení.

Žalobce využil svého práva a k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu podal dne 19.10.2011 prostřednictvím svého zástupce repliku, v níž setrval na svém stanovisku a dospěl k závěru, že je zřejmé, že údajně nezákonné rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání proti udělení stavebního povolení mělo platnost jen do rozhodnutí o zrušení stavebního povolení a v tomto období nebyl ohrožen ani veřejný zájem, ani subjektivní práva jiných účastníků řízení. Jediným významně poškozeným byl účastník řízení – stavebník, což dostatečně zdůvodňuje oprávněnost ochrany jeho práv, nabytých v dobré víře, tj. práv, nabytých z rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání, byť bylo písemně vydáno nezákonně (opožděně) v důsledku pochybení úředníka. Krajský úřad měl tedy zkrácené přezkumné řízení zastavit a ponechat v platnosti rozhodnutí stavebního úřadu o vyloučení odkladného účinku odvolání.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 3.3.2010, č.j. MMFM 15771/2010, povolil Magistrát města Frýdek-Místek, odbor územního rozvoje a stavebního úřadu, stavbu „Novostavba autosalonu Pronto Camper“ na pozemcích parc.č. 3341/9 a následných v katastrálním území Místek.

Proti tomuto rozhodnutí podaly MUDr.M. D. a A. K. odvolání, vyhodnocená krajským úřadem jako včasné podaná odvolání opomenutých účastníků řízení podle ustanovení § 84 odst.1 správního řádu. V odvolacím řízení následně Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 26.8.2010, č.j.: MSK 126783/2010, napadené stavební povolení zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.

Dne 8.9.2010 vydal stavební úřad na žádost žalobce s odkazem na ustanovení § 84 odst.3 a ustanovení § 85 odst.2 písm.b) správního řádu rozhodnutí č.j.: MMFM 116731/2010, v němž jednak rozhodl o vyloučení odkladného účinku odvolání proti stavebnímu povolení a jednak vyloučil odkladný účinek odvolání proti vydanému rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010.

Proti uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu podaly odvolání MUDr.M. D. i A. K. a o těchto odvoláních rozhodl krajský úřad rozhodnutím ze dne 26.1.2011, č.j.: MSK 197154/2010, tak, že odvolání zamítl s odkazem na ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu jako odvolání nepřípustná.

Krajský úřad dále postupoval ve smyslu uvedeného ustanovení správního řádu a zkoumal, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Přitom dospěl krajský úřad k závěru,

že rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno v rozporu se zákonem a proto ve zkráceném přezkumném řízení s odkazem na ustanovení § 98 správního řádu rozhodl dne 7.2.2011 pod č.j. MSK 24325/2011 tak, že zrušil výrok a) rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010, jímž byl vyloučen odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí ze dne 3.3.2010, kterým bylo vydáno stavební povolení pro stavbu „Novostavba autosalonu Pronto Camper“ a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále krajský úřad zrušil výrok b) rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010, jímž byl vyloučen odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010, přičemž krajský úřad podle ustanovení § 99 odst.1 a 3 správního řádu určil, že účinky rozhodnutí, vydaného v přezkumném řízení, nastávají zpětně ode dne právní moc přezkoumávaného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí krajského úřadu ze dne 7.2.2011 podal žalobce odvolání, v němž popsal průběh správního řízení ve věci povolení stavby a namítl, že krajský úřad nikdy neposoudil, zda jsou MUDr.M. D. a A. K. dosud opomenutými účastníky řízení ve věci povolení stavby, poukázal na to, že rozhodnutí krajského úřadu má zásadní vliv na posuzování celého období od vydání do zrušení stavebního povolení. Poukázal rovněž na to, že nelze, aby žalobce nesl vinu za nekoordinovanost postupu správních úřadů, rozhodujících současně o úzce související věci.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9.5.2011, odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 7.2.2011 potvrdil se závěrem, že v daném případě bylo důvodně provedeno zkrácené přezkumné řízení ve věci rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010 a stavební úřad pochybil, pokud postupoval tak, že rozhodnutím ze dne 7.9.2010 rozhodl o vyloučení odkladného účinku odvolání proti stavebnímu povolení, neboť v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu již bylo odvolací řízení, vedené krajským úřadem, ukončeno. Ministerstvo tak v žalobou napadeném rozhodnutí přisvědčilo závěrům krajského úřadu o tom, že přezkoumávané rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010 o vyloučení odkladného účinku odvolání proti stavebnímu povolení bylo vydáno již v době, kdy neexistovalo toto stavební povolení a nebylo tedy citované rozhodnutí stavebního úřadu způsobilé vyvolat žádné účinky a nezaložilo účastníkům řízení žádná práva. Z tohoto důvodu nebylo nutno se v předmětném zkráceném přezkumném řízení zabývat otázkou ochrany práv účastníků nabytých v dobré víře.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, vydaného žalovaným správním úřadem ve zkráceném přezkumném řízení, jímž byl zrušen výrok rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010, č.j. MMFM 116731/2000, o vyloučení odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí ze dne 3.3.2010, č.j.: MMFM 15771/2010, kterým bylo vydáno stavební povolení pro stavbu „Novostavba autosalonu Pronto Camper“ na pozemcích, uvedených v písemném vyhotovení rozhodnutí, to vše v katastrálním území

Místek a věc byla tomuto stavebnímu úřadu vrácena, jakož i zrušil pod bodem II výrok B rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010, jímž byl vyloučen odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010 s odůvodněním, že účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastávají zpětně ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.

V první řadě považuje městský soud za potřebné konstatovat, že pokud žalobce vznesl v podané žalobě žalobní námitky, týkající se bezprostředně důvodů, pro které bylo – k odvolání opomenutých účastnic řízení – zrušeno rozhodnutí o vydání stavebního povolení k předmětné stavbě, tj. pokud žalobce namítal nesprávnost právního a skutkového závěru, že stavební úřad jednotlivě požadavky ustanovení § 111 stavebního zákona přezkoumatelným způsobem neposoudil, přičemž bylo zjištěno, že tyto předpoklady, za nichž lze vydat stavební povolení, v dané věci splněny nebyly, pak je třeba připomenout, že uvedenými námitkami se soud v rámci řízení o přezkum žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.5.2011 zabývat nemohl, neboť toto rozhodnutí se věcně podmínkami vydání stavebního povolení k předmětné stavbě žalobce nezabývalo. Žalobou napadeným rozhodnutím byly toliko pravomocně zrušeny výroky stavebního úřadu, týkající se vyloučení odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí ze dne 3.3.2010, č.j.: MMFM 15771/2010 a ze dne 7.9.2010, č.j.: MMFM 116731/2010.

Podle ustanovení § 97 odstavce 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.

Účelem správního soudnictví je poskytování ochrany veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob, do nichž protiprávně zasáhl svým rozhodnutím správní orgán. Představuje tak jeden z účinných nástrojů ochrany subjektivních práv jednotlivců a je realizací článku 36 odstavec 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, se může obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení podléhají soudnímu přezkumu, neboť zasahují do existujících hmotných práv fyzických nebo právnických osob nabytých v původním pravomocně skončeném správním řízení (z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2007, č. j.: 4 As 31/2006 – 73, publikovaného pod č. 1513/2008 ve Sbírce rozhodnutí NSS). V přezkumném řízení může být rozhodováno i o otázkách týkajících se základních práv a svobod, které nesmějí být vyloučeny ze soudního přezkumu (článek 36 odstavec 2 věta druhá Listiny základních práv a svobod). Aby však byla zaručena reálná soudní ochrana, je třeba, aby poté, co soud zruší rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, bylo možné vytýkané procesní vady v nějakém řízení odstranit, jinak by se v mnoha případech soudní ochrana minula svým účelem.

Na tomto místě je podle názoru soudu vyjádřit závěr o tom, že žalobou napadené rozhodnutí se opírá o skutečnosti, vyplývající ze spisového materiálu, a sice z toho, že vydáním rozhodnutí krajského úřadu dne 26.8.2010, č.j.: MSK 126783/2010, bylo odvolací řízení, vedené na podkladě odvolání proti rozhodnutí o vydání stavebního povolení, ukončeno. Toto rozhodnutí krajského úřadu nabylo právní moci dnem 3.9.2010. Podle doručenek, založených ve spise, obdržel stavební úřad rozhodnutí krajského úřadu prostřednictvím datové schránky dne 25.8.2010 a pochybil, jestliže rozhodnutími ze dne

7.9.2010, č.j.: MMFM 116731/2010 ve výrocích označených A a B rozhodl s odkazem na ustanovení § 84 odst.3 správního řádu o vyloučení odkladného účinku odvolání proti stavebnímu povolení, neboť v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu již bylo odvolací řízení ukončeno pravomocným rozhodnutím. Ze znění ustanovení § 85 odst.2 písm.c) správního řádu vyplývá, že správní úřad má možnost a nikoli povinnost žádosti účastníka řízení o odkladný účinek odvolání vyhovět. V daném případě nebyly dány důvody pro vyloučení odkladného účinku odvolání, protože předmětné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.9.2010 o vyloučení odkladného účinku odvolání proti stavebnímu povolení bylo skutečně vydáno již v době, kdy rozhodnutí o vydání stavebního povolení bylo zrušeno, neexistovalo a citované rozhodnutí stavebního úřadu tak nebylo způsobilé vyvolat žádné právní účinky ani založit účastníkům řízení (včetně žalobce) žádná práva.

Právě s ohledem na uvedený závěr není důvodná žalobní námitka, ve které žalobce poukazuje na to, že vzhledem ke skutečnosti, že jak MUDr.M. D., tak i A. K. již v dalším řízení ani netvrdily, že byly vydáním stavebního povolení zasaženy ve svých právech a že to tedy byl a je výhradně žalobce, kdo byl citelně vydáním napadeného rozhodnutí zasažen ve svých právech, právem chráněných zájmech, to vše za situace, kdy byl v dobré víře ve správnost, platnost, účinnost a nezrušitelnost vydaného stavebního povolení přesvědčen o obsahu svých práv.

Je tomu tak proto, že v případě, kdy žalobou napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje o zrušení citovaných výroků rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku, stavebního úřadu, z důvodu, že rozhodnutí o stavebním povolení již neexistovalo a nemohlo tudíž vyvolávat žádné právní účinky, proto nebylo nutno ani to, aby se žalovaný odvolací správní úřad v předmětném zkráceném přezkumném řízení jakkoli zabýval otázkou ochrany práv žalobce, nabytých v dobré víře.

Právní jistota a práva nabytá v dobré víře jsou chráněny nejen "mechanicky" působícími ustanoveními o lhůtách (ustanovení § 97 odst.1 a § 96 odst.1 správního řádu), ale i ustanovením § 94 odst.4 správního řádu, umožňujícím důkladné uvážení konkrétního případu, podle něhož, jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (stát - jednotlivce), v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jedince, respektive za neexistence skutečností, opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2010, č.j.: 7 As 21/2010 – 232, dostupný též na www.nssoud.cz). Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně nesl následky svých pochybení. Na druhé straně ve vztazích s horizontálním prvkem, tj. ve vztazích, v nichž je rozhodnutím správního orgánu upraven právní poměr dvou či více jedinců navzájem, musí být požadavek právní jistoty jednotlivce, který bude nápravou nezákonnosti v přezkumné řízení dotčen, poměřován s důsledky této nezákonnosti pro jiného jedince účastného tohoto právního vztahu. Právní jistota zde bude muset mnohem dříve ustoupit požadavku na dosažení objektivní zákonnosti. V čistě vertikálních vztazích, v nichž bylo nezákonným rozhodnutím zhoršeno postavení jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, pak samozřejmě

zcela převažuje požadavek dosažení objektivní zákonnosti, neboť zde není nikoho, jehož právní jistota by měla být chráněna.

Tak tomu bylo i v případě žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný odvolací správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě srozumitelně vyložil, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů neshledal potřebu zabývat se otázkou ochrany práv žalobce, nabytých z vydaného rozhodnutí o stavebním povolení v dobré víře, jestliže došel k závěru, že stavební úřad vůbec neměl pro vydání rozhodnutí o odkladném účinku odvolání proti stavebnímu povolení oporu v právních předpisech.

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a s ohledem na jejich obsah nebyla u žalobou napadeného rozhodnutí shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku krácení práv žalobce a protože soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěšný nebyl a úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25.ledna 2013

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu